

Sygn. akt II UK 108/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku M. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.
o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz zasądzenie
odsetek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 kwietnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 listopada 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 listopada 2017 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację M. P. (wnioskodawca), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z 14 maja 2015 r., IV U [...], oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. (organ rentowy) z 25 maja 2012 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której skarżący upatruje w naruszeniu przez Sądy obu instancji procedury cywilnej, nakazującej sądom dokonywanie własnych ustaleń faktycznych, a nie zastępowanie ich cytowaniem opinii biegłych, w

szczegółności, gdy opinie wzajemnie się wykluczają, przez co nie sposób ustalić, która z nich jest podstawą ustaleń faktycznych Sądów obu instancji, a tym samym podstawą rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się oczywista zasadność skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, LEX nr 1124094). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, LEX nr 1232793).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Najwyższy stwierdza, że wnioskodawca nie wykazał, iż doszło wydania rażąco nieprawidłowego orzeczenia. W przedmiotowym postępowaniu Sady obu instancji przeprowadziły postępowanie dowodowe i w wyniku ustalenia, że do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia niezbędne jest zasięgnięcie wiedzy specjalistycznej Sady zwrócił się do biegłych lekarzy specjalistów, celem zasięgnięcia opinii czy rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia czynią go niezdolnym do pracy. Zachowanie Sądów jest w tym zakresie zbieżne z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, zgodnie z którą sąd nie może dokonywać oceny dowodów wymagających wiedzy specjalnej i na tej podstawie dokonywać ustaleń faktycznych samodzielnie bez przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego chociażby sam dysponował taką wiedzą specjalną (wyrok Sądu Najwyższego z 25 lutego 2010 r.,

V CSK 297/09, LEX nr 585907). Wbrew twierdzeniom skarżącego można także jednoznacznie ustalić, które opinie biegłych Sądy uznały za wiarygodne, a którym nie dały wiary i z jakich przyczyn. Zarówno bowiem Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny nie uwzględnił opinii biegłego H. K., z uwagi na jej sprzeczność z opiniami pozostałych biegłych oraz wewnętrzną sprzeczność, wynikającą z faktu, iż biegły uznał wnioskodawcę za niezdolnego do pracy, a następnie stwierdził, iż może on wykonywać prace lekkie. Oznacza to, iż prawidłowo przyjęły Sądy obu instancji, że występujące u wnioskodawcy na dzień wydania decyzji schorzenia układu ruchu nie dawały podstaw do uznania go za niezdolnego do pracy, co nie oznacza, że w przypadku wystąpienia nowych jednostek chorobowych lub nasilenia się objawów chorób już zdiagnozowanych wnioskodawca nie może wystąpić z kolejnym wnioskiem o uznanie go za niezdolnego do pracy. Należy w tym miejscu przypomnieć jednak, że przedmiot sporu w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza decyzja i to ona podlega ocenie z punktu widzenia jej zgodności z obowiązującymi przepisami prawa materialnego (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 lipca 2017 r., II UZ 27/17, LEX nr 2390733). Wydana w niniejszym postępowaniu decyzja jest prawidłowa, o czym orzekły Sądy obu instancji.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.